

Arrest

nr. 125 730 van 17 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 21 november 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 november 2013 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op 22 november 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing ten aanzien van verzoekster, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.11.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

H.S. (R.R.: 066112454009) nationaliteit: Marokko geboren te (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04.03.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door H.S. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch verslag arts-attaché dd. 20.11.2013)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europe.se richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene/n te willen overhandigen (...)"

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:”

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

○ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit geldig paspoort en/of geldig visum”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet alsook de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke Dat derhalve moet opgemerkt worden dat voornoemd bevel niet conform is aan art. 62 van de Vreemdelingenwet en evenmin aan art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen waarin vermeld staat dat "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen vermeden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. Het verzoek werd afgewezen omdat de medische elementen aangehaald door verzoekster niet kunnen weerhouden worden, hierbij verwijzende naar een medisch verslag van de arts-attaché dd. 20.11.2013. Blijkbaar beantwoordt de ziekte niet aan een ziekte voorzien in §1, eerste lid van art. 9ter van de Vreemdelingenwet. Art. 9ter § 1 luidt als volgt (...).

De adviserende geneesheer heeft blijkbaar geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Verweerder steunt zich op een verslag van een arts zonder zich ervan te vergewissen waarom. Het is evident dat de beslissing aldus manifest niet voldoende is gemotiveerd.

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster heeft een aanvraag overeenkomstig art. 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Het is evident dat hiermee een aanvraag wordt ingediend die van levensbelang is gelet op de aard van het verzoek. Zomaar een afwijzing geven op basis van een advies waarvan verzoekster geen kennis heeft en waarop geen tegenspraak kan worden gevoerd, is al niet correct. Een advies van een dokter die al helemaal geen contact heeft gehad met de 'patiënt' is al evenmin overtuigend. Hoe kan een dokter een beoordeling geven nopens de ziekte van een persoon die hij helemaal niet heeft gezien en gesproken.

De wet voorziet duidelijk dat de geneesheer de vreemdeling kan onderzoeken en desgevallend advies van deskundigen kan inwinnen. Ofschoon de ziekte ernstig en levensbedreigend is, zoals blijkt uit de medische attesten, heeft de arts-attaché geoordeeld dit niet te moeten doen en zonder enig onderzoek beslist dat de ziekte niet voldoet aan de criteria van art. 9 ter van de Vreemdelingenwet. De vraag stelt zich zelfs of dit deontologisch kan verantwoord worden. Een controle-arts die zonder enig onderzoek een beslissing neemt in een dergelijk cruciaal probleem, stemt tot nadenken. In sociale zaken zal de controlearts steeds een 'controle' uitoefenen alvorens hij een beslissing neemt. Patiënten zijn mensen en geen papieren. Dit geldt des te meer nu de conclusies manifest ingaan tegen de attesten die door verzoekster werden voorgelegd. De medische conclusies zijn niet realistisch waar hij een behandeling in het herkomstland voor mogelijk houdt zonderde voorwaarden hiertoe te beoordelen. Daarenboven geeft de arts-attaché een juridische beoordeling van het probleem hetgeen niet tot zijn competentie behoort ook maar te zwijgen over zijn politieke gevolgtrekkingen. Nu de beslissing is gebaseerd op een dergelijk verslag of advies moet dan ook gesteld worden dat zij niet zorgvuldig is gemotiveerd en dient zij op die grand nietig te worden verklaard.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke Dat derhalve moet opgemerkt worden dat voornoemd bevel niet conform is aan art. 62 van de Vreemdelingenwet en evenmin aan art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen waarin vermeld staat dat "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. Het bevel wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en e verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit geldig paspoort en/of een geldig visum. De motivering is onpersoonlijk (verzoekster wordt zelfs aangeduid met "hij") en is té algemeen zodat geenszins is voldaan aan bovenvermelde bepaling. Trouwens verzoekster is in het bezit van documenten en heeft deze trouwens ook voorgelegd bij haar binnenkomst. De motivering is dan ook niet voldoende.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de arts-adviseur heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich op dit advies heeft gesteund zonder zich ervan te vergewissen "waarom". De verzoekende partij acht het advies van de arts-adviseur niet overtuigend, inzonderheid omdat hij de verzoekende partij niet heeft onderzocht. Tevens meent de verzoekende partij dat de arts-adviseur advies diende in te winnen van deskundigen. Tot slot heeft de verzoekende partij kritiek op de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)".

2.3. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoon overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2.4. Gelet op de redactie ervan houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit deze redactie blijkt dat ook aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening.

2.5. Op 20 november 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer een uitvoerig medisch advies, dat gevoegd zit in het administratief dossier en hetwelk samen met de bestreden beslissingen aan verzoekster betekend werd. Uit dit advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat rekening werd gehouden met de medische getuigschriften die verzoekster bijbracht. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is voor een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

De ambtenaar-geneesheer onderzocht de beschikbaarheid van de benodigde zorgen en medicatie alsook de toegankelijkheid van deze zorgen en medicatie voor verzoekster in haar land van herkomst. Het volstaat hiertoe eenvoudig het betreffend medisch advies te lezen. Verzoekster vecht deze motieven immers niet inhoudelijk aan. Waar verzoekster in haar aanvraag verwees naar de moeilijkheden die bestaan in het Marokkaanse zorgsysteem dient opgemerkt te worden dat zij dit niet staft met stukken.

2.7. De Raad wijst er op dat de ambtenaar-geneesheer niet wettelijk gehouden is om verzoeker zelf medisch te onderzoeken. Artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt: *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* De ambtenaar-geneesheer vermag aldus op wettige wijze een medisch advies verlenen, gebaseerd op de bijgebrachte medische stukken, zonder verzoekster zelf te onderzoeken.

2.8. De Raad merkt in dit kader nog op dat de ambtenaar-geneesheer belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter §3, 4° van de vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals

voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Aldus heeft de ambtenaar-geneesheer in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

2.9. Waar verzoekster betoogt dat *“de adviserende geneesheer blijkbaar geoordeeld heeft dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Verweerder steunt zich op een verslag van een arts zonder zich ervan te vergewissen waarom. Het is evident dat de beslissing aldus manifest niet voldoende is gemotiveerd”*, wijst de Raad er op dat de vreemdelingenwet precies voorschrijft dat het bestuur het advies van een ambtenaar-geneesheer inwint en op basis van dit advies haar beslissing tot al dan niet medische regularisatie, neemt. De medische expertise komt immers toe aan de ambtenaar-geneesheer, vervolgens past het bestuur artikel 9ter van de vreemdelingenwet toe op de aanvraag. De Raad kan verzoeksters kritiek dat het bestuur *“zich steunt op een verslag van een arts zonder zich ervan te vergewissen waarom, waardoor de beslissing aldus manifest niet voldoende gemotiveerd is”* dan ook niet bijtreden. Het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer beslaat drie bladzijden en bespreekt verzoeksters medische situatie uitvoerig. De ambtenaar-geneesheer bespreekt eveneens de beschikbaarheid van de benodigde zorgen en medicatie alsook de toegankelijkheid van deze zorgen en medicatie voor verzoekster in haar land van herkomst. Verzoekster stelt dat de eerste bestreden beslissing manifest onvoldoende gemotiveerd zou zijn, doch zij vecht de verschillende motieven van de eerste bestreden beslissing niet *in concreto* aan.

2.10. Waar verzoekster de schending aanvoert van de *‘beginselen van behoorlijk bestuur’* komt zij evenwel niet verder dan de loutere nominatieve vermelding van deze term. Zij laat na te duiden welke beginsel of beginselen zij precies geschonden acht door de bestreden beslissing en op welke precieze wijze deze schending is geschied. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS. 8 januari 2007, nr. 166.392). Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk om die reden.

2.11. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum als de eerste bestreden beslissing, geldt dat artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen artikel 7 van de vreemdelingenwet heeft gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

2.12. Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de tweede bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

2.13. Bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster ter kennis te laten brengen.

2.14. Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

2.15. *In casu* werpt verzoekster evenwel geen schending op van een hogere rechtsnorm. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren. De Raad besluit dat annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in de mate het tevens gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend veertien:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC